

Vér és Lélek

Egy esszé a metagenetikából

Laurent Guyénot • 2021. március 27

[https://www-unz-com.translate.goog/article/blood-and-soul/?
x_tr_sl=auto&x_tr_tl=hu&x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/article/blood-and-soul/?x_tr_sl=auto&x_tr_tl=hu&x_tr_hl=en)

Blood and Soul

An Essay in Metagenetics

Laurent Guyénot • March 27, 2021

<https://www.unz.com/article/blood-and-soul/>

A K o o l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

- [Vér és Lélek](#)
- [A darwini katasztrófa](#)
- [Az élet mechanikus képe](#)
- [Intelligens tervezés](#)
- [Morfogenetikus mezők és morfikus rezonancia](#)
- [A platonizmus és az organikus társadalom](#)
- [A transzgenerációs faktor](#)

„Túlélőgépek vagyunk – robotjárművek, amelyeket vakon programoztunk arra, hogy megőrizzük a génekként ismert önző molekulákat.” Ez Richard Dawkins az *Önző génben*. Önző génelmélete – jegyezte meg 1989-ben – „tankönyvi ortodoxiává vált”, mert csupán „az ortodox neodarwinizmus logikus kinövése, de újszerű képként fejeződik ki”.

A kép félrevezető. Dawkins nem hiszi el a szó szoros értelmében, hogy a gének önző entitások, amelyek meg akarják reprodukálni magukat. Ha lennének, olyanok lennének, mint a lelkek megelevenítése. A darwini világban, ahol Dawkins él, a gének nem lelkek, hanem pusztán molekulák, amelyeket a kémia determinista törvényei uralnak. És ezek több millió éven át tartó kémiai balesetek sorozatának eredményei, kezdve az első önreprodukáló fehérjével.

A tudósok arrogáns állításai ellenére a gének funkciója továbbra is rendkívül titokzatos – és túlértékelt. Ha a gének azt tennék, amit Dawkinsék mondanak nekünk, 99 százalékban azonosak lennének a csimpánzokkal. Nem vagyunk. Kémiai szinten talán, de nem vagyunk kémiai lények. Szellemi lények vagyunk. Nyilvánvaló, hogy a genetika hardvere nem magyarázza meg velünk született őseink öröklődésének teljességét.

„Vér” az a név, amelyet az emberek a nemzedékről nemzedékre átadott spirituális tulajdonságoknak adtak, mielőtt bármit is tudtak volna a DNS-ről. Az ötlet az, hogy genealógiai lények vagyunk, lelkileg és fizikailag egyaránt. Hogyan működik? Van-e ősi vagy faji kollektív lelkünk? Hogyan magyarázzák a „vér” vagy a „gén” azt a rokonsági érzést, amely az organikus társadalmak alapját képezi – amit **Ludwig Gumpłowicz „szingenikus érzésnek”** nevezett?

Amikor az elmúlt néhány évben olvastam a fehérek érdekképviseletéről és a „faji realizmusról”,

ezen az oldalon is, sokat tanultam arról, hogy mi a megtévesztő a liberális ideológiákban, de nem találtam kielégítő filozófiai alternatívát, az ember elméletét, amely magyarázza el a rokonság, a származás, a származás, az etnikai hovatartozás és a faj spirituális és társadalmi jelentőségét.

A kulturális háborúkat kulturális fegyverekkel vívják, és számomra úgy tűnik, hogy a legtöbb „fajrealista” nem megfelelő fegyvereket használ, mint például a darwinizmus vagy a kereszténység. Ezeket a fegyvereket ellenfeleink valójában hatékonyabban használják: a mainstream darwini dogma szerint a faj egy mítosz, és a keresztények számára az egyetlen dolog, ami számít, az az, hogy Krisztus alatt minden ember testvér. A keresztény antropológia hibáiról már írtam ([itt](#) és [itt](#)). Most a darwinizmusra, a mi agresszíven domináns antropológiai paradigmákra szeretnék összpontosítani. A darwinizmus kritikával kezdem, mint nihilista életelméletet és mint haldokló tudományos paradigmát. Ezután alternatív nézeteket mutatok be az életről és az evolúcióról, az intelligens tervezéstől Rupert Sheldrake „morfikus rezonanciáig”. Ezek alapvetően a platonizmus továbbfejlesztett változatai, amelyet idealizmusnak is nevezhetünk. Végül elmagyarázom, hogy a biológiai organizmusokról szóló platóni tudomány mennyire releváns a társadalmi szervezetek természetének megértéséhez, ahogyan Alexander Dugin is érvel a [Politikai platonizmusban](#) .

[A darwini katasztrófa](#)

Először is egy pontosítás: különbséget kell tenni Darwin elmélete között, amely szerint a növényi és állati fajok hogyan jelentek meg a korábbiakból, és amit általában „szociális darwinizmusnak” neveznek, de valójában spencerizmusnak kellene nevezni. Bár Herbert Spencer, aki a „legrátermettebbek túlélése” kifejezést megalkotta, nagy lelkesedését fejezte ki Darwin könyve iránt, szociológiai nézetei megelőzik Darwin biológiai elméletét, és nem függenek attól. A szociológiai fogalmak nem tudják érvényesíteni Darwin elméletét a „fajok eredetéről”, amely az egyetlen dolog, amely megérdemli a „darwinizmus” nevet. Rá kell mutatni arra is, ahogy Dawkins teszi, hogy a „csoportszelekció” fogalma, amely hasznos a faji viszonyok megértéséhez, összeegyeztethetetlen a természetes szelekció darwini mechanizmusával. mivel az önzetlen egyéneknek, akik hajlandóak feláldozni magukat a csoportért, kevesebb esélyük van a túlélésre. Mellesleg, mivel az altruizmus és a csoportszelekció még az állatvilágban is létezik, Darwinnak igaza volt, amikor azt mondta: „Teljesen biztosnak látom, hogy *A származás bizonyított szemétség lesz.*” [\[1\] Darwin Falconerhez 1862-ben, idézi Stephen Jay Gould, *The Structure of Evolutionary Theory*, Harvard UP, 2002, p. 2. Darwin hoztátette \(de tévedett\): „de azt várom és remélem, hogy a keret állni fog.” Igaz, hogy a „csoportos szelekció” fogalmát maga Darwin vezette be a *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex* \(1871\) című művében, de ez nem változtat azon a tényen, hogy a darwinizmussal összeegyeztethetetlen, legalábbis neodarwinizmus.](#)

Mielőtt azonban feltárnám a darwinizmus tudományos tévedését, beszéljünk a civilizációnkra gyakorolt hatásáról. Amint azt Nietzsche helyesen jellemezte [posztumusz Korai elmélkedéseinek](#) második részében, a darwinizmus a laikusok számára lényegében azt jelenti, hogy „minden radikális különbség hiánya ember és állat között”. Nietzsche pedig ezt filozófiai

atombombának tekintette:

Ha ezeket az [eszméket] a másik nemzedék számára szokásos örült módon az emberekre nyomják, senkinek sem kell csodálkoznia, ha az emberek belefulladnak az egoizmus kis nyomorúságos tömbjeibe, és megkövülnek az önkeresésben. Először szétesik, és megszűnik nép lenni. Helyette talán individualista rendszerek, a nem tagok kiirtására szolgáló titkos társaságok és hasonló haszonelvű alkotások jelennek meg a jövő színházában.

Bár a darwinizmust „igaz, de végzetes eszmének” minősítette, Nietzsche bírálta a darwini modell mechanikus természetét, és az életben rejlő „hatalomakarát” figyelmen kívül hagyását, amelyről Arthur Schopenhauertől tanult. A *természet akaratáról* című könyv (1836) második kiadásának előszavában, öt évvel Darwin *fajok eredete* előtt Schopenhauer figyelmeztetett

a természettudomány minden ágában megnyilvánuló páratlan buzgóság és aktivitás, amely, mivel ez a törekvés többnyire olyan emberek kezében van, akik semmi mást nem tanultak, egy durva, ostoba materializmushoz vezet, amelynek *közvetlenebbül* sértő oldala kevésbé a végső eredményeinek erkölcsi állatisága, mint első elveinek hihetetlen abszurditása; mert általa még az életerőt is megtagadják, és a szerves Természetet a kémiai erők pusztá véletlen játékává degradálják.

Hetven évvel később Bernard Shaw angol író a Metabiológiai pentateuchhoz írt előszavában aggódott a darwinizmusban rejlő kíméletlen versengés világi etikája miatt, és azt okolta a Nagy Háborúért:

A neodarwinizmus a politikában olyan ijesztő méretű európai katasztrófát produkált, és olyan megjósolhatatlan kiterjedésű európai katasztrófát, hogy 1920-ban, amikor ezeket a sorokat írom, még mindig nem biztos, hogy civilizációnk túléli-e azt. [2] Bernard Shaw, a *Vissza matuzsálemhez* (1921) előszava, a www.gutenberg.org oldalon.

Miközben Shaw ezt írta, a darwinizmus az összes „embertudomány” metafizikai kereteként és egy új embergondolat alapjául támasztotta magát, akit már nem különböztet meg minőségi ugrás az állatvilágtól. Sikerét többek között Sigmund Freud annak köszönhetette, hogy a pszichológiát a darwini elvekre alapozta újra, vagyis arra az állításra, hogy az ember alkotó szelleme csak mellékterméke az ő (elfojtott) állati ösztöneinek: csupán az élvezet elve [...], amely kezdettől fogva irányítja a pszichikai apparátus működését” (*Civilization and Its Discontents* , 1929). **Mivel a darwini logika szerint a szaporodás határozza meg a szelekciót, Freud természetesen a nemi vágyban találta meg az emberi psziché kulcsát.**

Mivel most mindannyian a darwini mátrixban élünk, nem tudjuk könnyen mérni a hatását, és nem látjuk, hogy merre hajt bennünket. Vegyük jó indikátornak a legújabb darwini sztár, Yuval Noah Harari sikerét, aki közel 30 millió példányban kelt el 60 nyelven. A *Sapiens: Az emberiség rövid története* (2015, először héberül 2011-ben jelent meg) című művében kalapálja a lényegét: nem különbözünk az állatoktól, és „az életnek nincs forgatókönyve, nincs drámaírója, nincs rendezője, nincs producere – és nincs értelme. .” Aztán a *Homo Deus: A Brief History of Tomorrow* (2017) című művében megérkezett a jó hír, a megváltás ígérete, az ember

új szövetsége önmagával, önistenítésének próféciája a csúcstechnológia csodája által:

Miután csökkentettük az éhezésemből, betegségekből és erőszakból eredő halandóságot, most arra törekszünk, hogy legyőzzük az öregséget, sőt magát a halált is. Miután megmentettük az embereket a nyomorúságtól, most arra törekszünk, hogy pozitívan boldoggá tegyük őket. És miután az emberiséget a túlélési harcok vadállati szintje fölé emeltük, most arra fogunk törekedni, hogy az embereket istenekké tegyük, és a *Homo sapiens* -t *Homo deussá* tegyük .

[...] a biomérnökök elfoglalják a régi Sapiens testet, és szándékosan átírják annak genetikai kódját, áthúzzák agyi áramköreit, megváltoztatják biokémiai egyensúlyát, és még teljesen új végtagokat is növesztenek. Ezáltal új istenembereket hoznak létre, akik éppúgy különböznek tőlünk, sapiensektől, mint mi a Homo erectustól. A kiborg mérnökök egy lépéssel tovább mennek, egyesítve a szerves testet nem organikus eszközökkel, például bionikus kezekkel, mesterséges szemekkel vagy nano-robotok millióival, amelyek navigálnak a véráramunkban, diagnosztizálják a problémákat és helyreállítják a károkat. ...

A merészebb megközelítés teljesen elhagyja a szerves részeket, és teljesen nem szerves lényeket kíván megtervezni. A neurális hálózatokat intelligens szoftverek váltják fel, amelyek a virtuális és a nem-virtuális világban egyaránt szörfölhetnek, a szerves kémia korlátaitól mentesen. 4 milliárd évnyi vándorlás után a szerves vegyületek birodalmában, az élet kitör a szervetlen birodalom hatalmasságába, és olyan formákat ölt, amelyeket legmerészebb álmainkban sem tudunk elképzelni. Hiszen legmerészebb álmaink még mindig a szerves kémia termékei.

Így megy a neo-neo-darwini doxa is: valamilyen genetikai csodabaleset következtében, amely 70 000 évvel ezelőtt a „kognitív forradalmat” idézte elő, a kémiai determinizmus végtelen öndeterminizmust szült, és a majomember most istenemberré változtatja magát. . Dawkins „gép-robotja” most elkezdhet örök elektronikus zombivá fejlődni. A fizikai halhatatlanság és mindenhatóság ilyen fantáziája viccesen hangzik a mai covidofóbia idejében, de persze van összefüggés: az egész annak a filozófiának a terjesztéséről szól, amely szerint az élet célja a halál (azaz az egyéni fizikai halál) elkerülése.

Az élet mechanikus képe

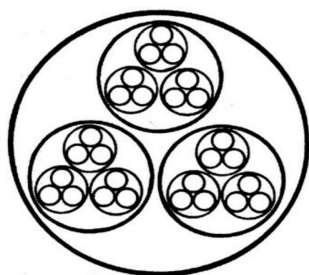
Ez a kollektív mentális zavar, amely arra készíti az embert, hogy gépnek gondolja magát (van ennek neve a DSM-5-ben?) [\[3\] Érdekes módon Darwin így panaszkodott az önéletrajzában: „Úgy tűnik, az elmém egy egyfajta gép, amellyel általános törvényeket köszörülhet ki a tények nagy gyűjteményéből” \(144. o.\)](#). a francia René Descartes-ra (1596-1650) vezethető vissza. Descartes-t gyermekkor óta lenyűgözte korának új gépezete, és megérezte, hogy az állatok semmiben sem különböznek a kifinomult automatáktól. Mint mindenki mást, őt is lenyűgözte Kepler azon állítása, hogy „az égi gépezetet nem isteni szervezethez, hanem inkább óraműhöz kell hasonlítani”, és úgy döntött, hogy az élő szervezetek sem organizmusok, hanem gépek. Az Aquinói Tamás által követett arisztotelészi hagyomány szerint az élőlények alapvetően

különböztek az élettelen anyagtól a benne rejlő életelv, vagyis az *anima* révén, amelyet a testet körülvevőnek, nem pedig annak belsejének képzeltek el. De mivel a kozmikus szervezetet megfosztották *anima mundi*től, és mechanizmussá alakították át, Descartes az állatokban is meg akart szabadulni az *animától*. Elég óvatos volt ahhoz, hogy kivételt tegyen az emberrel, akinek racionális lelke a tobozmirigyben található.

Descartes gépi életelméletét folyamatosan megkérdőjelezte az a gondolati irányzat, amelyet a 19. században „vitalizmusnak” neveztek el. A vitalisták azt állították, hogy az élet jelenségei nem magyarázhatók teljes mértékben az élettelen rendszerek tanulmányozásából származó mechanikai vagy kémiai törvényekkel, és a morfogenezis és szaporodási folyamatok további ok-okozati tényezőt igényelnek. A vitalisták számára a fajok evolúciója akkor magyarázható, ha az „élan vital” (Henri Bergson, *L'Évolution créatrice*, 1907) magában foglal valamiféle schopenhaueri „fejlődési akaratot”. Bergson írta:

minél inkább az életnek erre a folytonosságára összpontosítjuk figyelmünket, annál inkább azt látjuk, hogy az organikus evolúció egy tudat evolúciójához hasonlít, amelyben a múlt a jelen ellen nyomódik, és egy új tudatforma felemelkedését idézi elő, amely összemérhetetlen az előzményeivel. [4] [Henri Bergson, *L'Évolution créatrice*, idézi: Rupert Sheldrake, *The Presence of the Past: Morphic Resonance and the Habits of Nature*, Icon Books, 2011](#)

Bár a „holizmus” kifejezést csak 1926-ban találta ki Jan Smuts, ez tisztázza, hogyan különböztetik meg a vitalisták a szerves és szervetlen rendszereket. [Arthur Koestler \(*The Ghost in the Machine*, 1967\) szavaival élve a holarchia minden részének, amelyet *holonnak* neveznek, „kettős hajlam van arra, hogy kvázi autonóm egészként megőrizze és érvényesítse egyéniségét; és egy \(létező vagy fejlődő\) nagyobb egész integrált részeként működjön.” \[5\] \[Arthur Koestler, *The Ghost in the Machine* \\(1967\\), idézi Rupert Sheldrake, *The Science Delusion: Freeing the Spirit of Enquiry*, Coronet, 2012.\]\(#\) Fejlődésük során a holisztikus rendszerek valamilyen teleologikus elvet, már létező tervet, más szóval platóni vagy arisztotelészi „formát” igényelnek.](#)

A holisztikus rendszerek szimbolikus ábrázolása

1802-ben Jean-Baptiste de Lamarck úgy gondolta, hogy legyőzi a vitalizmust a transzformizmusról szóló tanával, amely elmagyarázta, hogyan fejlődtek ki a fajok egymástól a szerzett tulajdonságok öröklődése révén. Darwin később egy másik mechanizmust javasolt az evolúcióhoz („módosítással való leszállás”). Az ilyen evolúciós elméleteknek megvolt az az előnye, hogy feleslegessé tették az Isten-hipotézist: a gépekhez általában szükség van egy tervezőre (Newton úgy képzelte, hogy Isten „nagyon jártas a mechanikában és a

geometriában”), de az organizmusoknak nem, ha spontán variációk és természetes kiválasztódás révén fokozatosan fejlődtek. [A „véletlen és szükség”](#) megteremtette az összes életformát, a baktériumoktól az emberig.

Mendel öröklődési törvényeinek újrafelfedezésével a darwinizmus azzá fejlődött, amit Julian Huxley „modern szintézisnek” nevezett (általános neodarwinizmusnak nevezik). Az 1930-as években az elektronmikroszkópnak köszönhetően az élet magyarázatára való törekvés a sejtszintről a molekuláris szintre mozdult el. A biológiát a kémia egyik ágaként fogták fel. Francis Crick, aki a DNS szerkezetének felfedezéséért Nobel-díjban részesült, ezt írta a *Molekulák és emberek című művében* (1966): „a modern biológia mozgalom végső célja valójában az, hogy minden biológiát a fizika és a tudomány fogalmaival magyarázzon. kémia.”
[\[6\] Idézi Rupert Sheldrake, *The Science Delusion*.](#)

Ironikus módon a molekuláris szintre való összpontosítás felfedte az élő sejtek észbontó összetettségét, ami egyre nagyobb nyomást helyez a véletlen mutációk által leegyszerűsített darwini evolúciós modellre.

Intelligens tervezés

Michael Behe a Darwin's Black Box című legkelendőbb könyvében kifejti :

A biokémia bebizonyította, hogy minden olyan biológiai berendezés, amely egynél több sejtet (például egy szervet vagy szövetet) foglal magában, szükségszerűen sok különböző, azonosítható, szörnyű bonyolultságú rendszer bonyolult szövedéke. A „legegyszerűbb” önellátó, replikálódó sejt több ezer különböző fehérje és más molekula előállítására képes, különböző időpontokban és változó körülmények között. Szintézis, lebontás, energiatermelés, replikáció, sejtarchitektúra karbantartása, mobilitás, szabályozás, javítás, kommunikáció – mindezek a funkciók gyakorlatilag minden sejtben megtörténnek, és mindegyik funkció önmagában is számos rész kölcsönhatását igényli. [\[7\] Michael Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, S&S International, 2006, p. 46.](#)

Történhetett-e ilyen óriási bonyolultság a gének replikációjában elkövetett darwini hibák sorozatával, pusztán véletlenül? Fontos megérteni, hogy Darwin szerint az evolúció egyetlen kreatív folyamata a „véletlenül előállított variációk”. A természetes kiválasztódás nem hoz létre semmit; csak negatívan hat a hátrányos eltérések kiküszöbölésével. **Ahogy Stephen Meyer írja a *Darwin kételyében*, a természetes szelekció „csak a legalkalmasabbak túlélését magyarázza, a legalkalmasabbak érkezését nem”.** Ez egy kulcsfontosságú pont, rejtve a nagyközönség számára, aki naivan azt hiheti, hogy a természetes szelekció kreatív erő. Richard Dawkins például megtéveszti olvasóit, amikor *Az önző génben ír*; hogy „az evolúció a természetes kiválasztódás útján működik”. Ez az állítás nyilvánvalóan hamis a darwini tudományon belül, de elengedhetetlen a darwini indoktrinációhoz.

És ne feledd: Darwin semmit sem tudott a génekről. Az élőlény legkisebb része, amit láthatott, a sejt volt, a sejt pedig egy „fekete doboz” volt számára. Fogalma sem volt a „véletlenül előállított variációk” természetéről és okairól, amelyek csodával határos módon szelektív

előnyöket szülhetnek. Csak az 1940-es években állapították meg, hogy a véletlen eltérések a DNS-kód replikációjának hibái. A kísérletek azonban azt mutatják, hogy a spontán vagy indukált genetikai mutációk csak gyengéket vagy szörnyeket szülnek, amelyek gyakran sterilek. Más szóval, a természetes szelekció hajlamos megőrizni a genetikai örökséget azért, hogy kiiktatja azokat az egyedeket, akik túlságosan eltérnek a szabványtól.

Darwin ragaszkodott ahhoz, és a mai neodarwinisták is ragaszkodnak ahhoz, hogy minden variációnak nagyon kicsinek kell lennie, és csak a nagyszámú mikromutáció fokozatos felhalmozódása hozhat jelentős változást. Behe aláhúzza ennek az elméletnek a legnagyobb akadályát, az általa „redukálhatatlan komplexitásnak” nevezett. Egy rendszer „redukálhatatlanul összetett”, ha „több egymásra jól illeszkedő részből áll, amelyek hozzájárulnak az alapvető funkcióhoz, ahol bármelyik alkatrész eltávolítása a rendszer tényleges működésének megszűnését okozza”. A klasszikus példa a szem. Az emberi szem fokozatos fejlődése lehetetlennek tűnik, mivel számos kifinomult tulajdonsága kölcsönösen függ egymástól.

A szem vagy egészében működik, vagy egyáltalán nem. Tehát hogyan fejlődött ki lassú, egyenletes, végtelenül kicsi darwini fejlesztések révén? Valóban hihető, hogy ezer meg ezer szerencsés véletlen mutáció történt véletlenül úgy, hogy a lencse és a retina, amelyek egymás nélkül nem tudnak működni, szinkronban fejlődtek ki? Milyen túlélési értéke lehet egy szemnek, amely nem lát? [\[8\] Michael Behe, *Darwin fekete doboza*, p. 37.](#)

Megjegyzendő, hogy a darwini fokozatosság alternatívája, amelyet „saltationizmusként” ismerünk, nem oldja meg ezt a problémát, és Stephen Jay Gould „pontosított egyensúlyi” elmélete sem : bármely „redukálhatatlanul összetett” szerv megjelenése valószínűleg még mindig lehetetlen pusztán vak mutációval.

Michael Behe kiemelkedő biokémikus, aki megvédi az „intelligens tervezés” hipotézisét. Mivel ez a mozgalom azt állítja, hogy az élet összetettsége, amely [minden új felfedezéssel egyre nagyobbak](#) tűnik, a legmeggyőzőbb bizonyítéka Isten – vagy az elme vagy a Cél – létezésének, a gyilkosság tudósai keresztres hadjáratba léptek. Innen ered az agresszív kampány az intelligens tervezésnek kedvező egyetemi oktatók betiltására, amint azt az [Expelled: No Intelligent Allowed film dokumentálja.](#) **Jelenleg darwini szelekció folyik az akadémiában, hogy kiiktassák a nem darwinista tudósokat.** Történetesen kis léptékben tapasztaltam, amikor a doktori fokozat megszerzése után egyetlen okból - ezt egyértelműen jelezték számomra - megtagadták tőlem az egyetemi tanári állást, hogy lefordítottam, szerkesztettem és előszót adtam [Phillip Johnson könyvének, *Darwinizmus tárgyaláson*](#).

Az intelligens tervezés szószólója és népszerűsítője, Stephen Meyer egy másik kulcsfontosságú érvet fejt ki *Darwin's Doubt* című könyvében :

„A szervezeteknek funkcionális előnyöket biztosító entitások – új gének és a hozzájuk tartozó fehérjetermékek – pontosan szekvenált alegységek, gének esetében nukleotidbázisok, fehérjék esetében aminosavak hosszú lineáris tömbjét alkotják. Mégis, a neo-darwinista elmélet szerint ezeknek az összetett és erősen meghatározott

entitásoknak először létre kell jönniük, és bizonyos előnyöket kell nyújtaniuk, mielőtt a természetes szelekció felléphet megőrzésük érdekében. Tekintettel a génekben jelenlévő bázisok és a funkcionális fehérjékben jelenlévő aminosavak számára, ezeknek a molekuláris alegységeknek az elrendezésében általában nagyszámú változásnak kell bekövetkeznie, mielőtt új funkcionális és szelektálható fehérje keletkezhet. Hogy a funkcionális innováció legkisebb egysége – egy új fehérje – is létrejöhessen, [9] [Stephen Meyer, *Darwin's Doubt : Az állatok életének robbanékony eredete és az intelligens tervezés esete*, HarperOne, 2013, p. 177.](#)

Meyer hangsúlyozza, hogy a biokémia forradalma elvezetett ahhoz a felismeréshez, hogy az élet alapvetően nem az anyagról szól; információról van szó. A DNS információt „kódot”, amely RNS-molekulákká „átírható”, majd a fehérjemolekulák szintetizálása során aminosavszekvenciává „lefordítható”. „Mióta a molekuláris biológiai forradalom először kiemelte az információ elsődlegességét az élő rendszerek fenntartásában és működésében, az információ eredetével kapcsolatos kérdések határozottan az evolúcióelméleti viták homlokterébe kerültek.” [10] [Stephen C. Meyer, *Darwin kétsége*, p. 168.](#) Bármely információt hordozó szekvencia véletlenszerű vagy véletlenszerű változásai rontják az információt, és semmilyen módon nem adhatnak hozzá új információt. Ez az oka annak, hogy a darwinizmus legnagyobb kihívása a matematikusoktól származik: 1966-ban matematikusok, mérnökök és tudósok kiváló csoportja konferenciát hívott össze a philadelphiai Wistar Intézetben „Matematikai kihívások az evolúció neodarwini értelmezésében”. [11] [Stephen C. Meyer, *Darwin kétsége*, p. 170.](#)

Morfogenetikus mezők és morfikus rezonancia

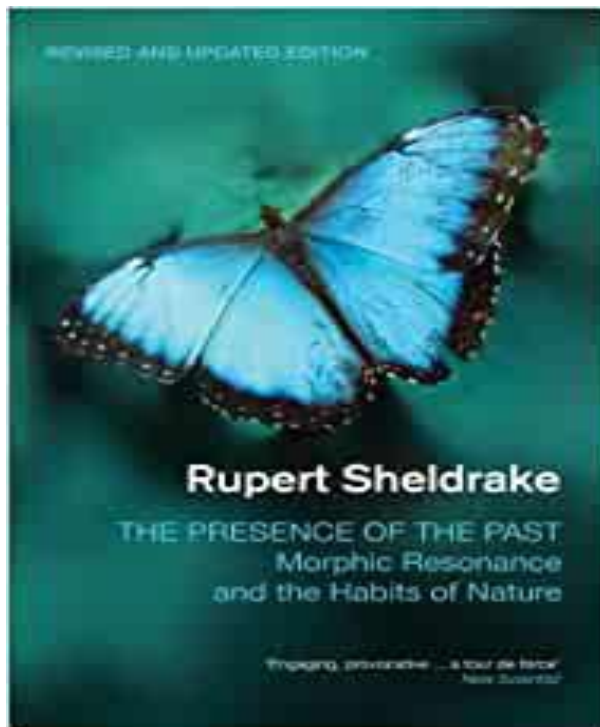
Stephen Meyer szerint „a digitális információ felfedezése még a legegyszerűbb élő sejtekben is jelzi a tervező intelligencia korábbi tevékenységét az első élet keletkezésekor”. [12] [Stephen C. Meyer, *Darwin kétsége*, p. 159.](#) De ezt a „tervező intelligenciát” nem kell szükségszerűen transzcendens Istenként felfogni, a teremtményén kívül. Más szóval, az intelligens tervezés paradigmáját nem szabad az óragyártó (a számítógépgyártó) modern változatára szűkíteni, aki időnként új modelleket készít. Az is lehetséges, hogy panteistább vagy animistább gondolkodásmódot követünk, és feltételezzük, hogy az intelligencia (vagy az elme, amely magában foglalja az akaratot és az érzelmeket is) magával az étellel velejárója. A növények intelligenciájáról szóló dokumentumfilmek segíthetnek ([itt](#), [itt](#) vagy [itt](#)).

Rupert Sheldrake cambridge-i biológus a következőképpen érvel: „Az élő szervezeteknek lehet belső kreativitása, akár csak mi magunk.” [13] [Rupert Sheldrake, *The Science Delusion*.](#) De Sheldrake érdekesebbé válik, amikor bevezeti a „morfogenetikus mezők” fogalmát. Nem ő találta ki, hanem Hans Spemann, Alexander Gurwitsch és Paul Weiss nevéhez fűződik, akik az 1920-as évek elején azt javasolták, hogy a morfogenezist „fejlődési”, „embrionális” vagy „morfogenetikai” mezők szervezzék. Ezek a mezők szervezik az embrió fejlődését, irányítják a károsodás utáni szabályozási és regenerációs folyamatokat.

A mezők sajátossága Weiss szerint azt jelenti, hogy minden élőlényfajnak megvan a maga morfogenetikai mezője, bár a rokon fajok mezői hasonlóak lehetnek. Ezen túlmenően, az organizmuson belül az organizmus teljes területén belül vannak mellékmezők, valójában mezők egymásba ágyazott hierarchiája a mezőkön belül.

[14] [Rupert Sheldrake, *The Presence of the Past: Morphic Resonance and the Habits of Nature*, Icon Books, 2011.](#)

- Sheldrake szerint a mezőkben való gondolkodás azért szükséges, mert a genetikai információ nem lokalizálható csak a génekben:

„A genetikai programok fogalma a számítógépes programokkal való analógián alapul. A metafora azt sugallja, hogy a megtermékenyített petesejt egy előre kialakított programot tartalmaz, amely valamilyen módon koordinálja a szervezet fejlődését. De a genetikai programnak többet kell magában foglalnia, mint a DNS kémiai szerkezetét, mert a DNS azonos másolatai minden sejtnek továbbadónak; ha minden sejtet egyformán programoznának, nem fejlődhetnének másként.” [15] [Rupert Sheldrake, *Morphic Resonance: The Nature of Formative Causation*, Park Street Press, 2009, p. 9.](#)

erre mondta DAWKINS (helyesen), hogy nem egy stabil program, hanem egy RECEPT adja az „eredményt”, amely egyébként a Receptből visszafejthetetlen, míg egy programból igen, azaz klónozható...

a továbbiakban is ez a félreértés érvényesül a metafizikai sületlenségek halmazában.

Az információ egy része, amely „formát ad” a szervezetnek, ezért nincs anyagilag kódolva; a morfogenetikai mezőkhöz tartozik, nem a DNS-hez. **Sheldrake egy egyszerű metaforát használ, hogy könnyen érthetővé tegye ezt a gondolatot:**

Tekintsük a következő analógiát. A rádió hangszórójából kiszűrődő zene a készülék anyagi szerkezetétől és az azt tápláló energiától függ. azon az átvitelen, amelyre a készülék hangolva van. A zenét természetesen befolyásolhatják a vezetékek, tranzistorok, kondenzátorok stb. változásai, és az akkumulátor kivételével megszűnik. Valaki, aki semmit sem tudott a láthatatlan, megfoghatatlan és nem hallható rezgések elektromágneses mezőn keresztüli átviteléről, arra a következtetésre juthat, hogy ez teljes mértékben megmagyarázható a rádió alkotóelemeivel, elrendezésük módjával és azzal az energiával, amelyen működése függött. Ha valaha is fontolóra vette annak lehetőségét, hogy bármi kívülről behatoljon, elvetette, amikor rájön, hogy a készülék be- és kikapcsolt állapotban egyforma súlyú. Feltételeznie kellett tehát, hogy a zene ritmikai és harmonikus mintái a díszletben a részei közötti rendkívül bonyolult kölcsönhatások eredményeként keletkeztek. A készlet alapos tanulmányozása és elemzése után akár egy olyan másolatot is készíthet belőle, amely pontosan ugyanazokat a hangokat produkálja, mint az eredeti, és ezt az eredményt valószínűleg elmélete feltűnő bizonyítékának tekintené. Eredménye ellenére azonban egyáltalán nem tudta, hogy a zene valójában egy több száz mérföldnyire lévő sugárzó stúdióból származik. [16] Rupert Sheldrake, *Morphic Resonance*, 111-112.

A morfogenetikus mezők fogalmával kapcsolatban Sheldrake a „morfikus rezonancia” fogalmát építi fel. Mivel a morfogenetikus mezők inherens memóriát tartalmaznak, ez a memória nem változtatható, de a visszacsatolás befolyásolhatja. Más szavakkal, minden élőlény (vagy szerv vagy sejt), amelyet egy bizonyos mező mozgat, rezonanciába lép egymással, és ez a rezonancia alkotja magát a mezőt.

A morfikus rezonancia a hasonlóság alapján megy végbe. Minél jobban hasonlít egy organizmus a korábbi szervezetekhez, annál nagyobb a morfikus rezonancia általi befolyásuk rá. És minél több ilyen organizmus van, annál erősebb a halmozott hatásuk. [17] Rupert Sheldrake, *A múlt jelenléte*.

Ezt nevezi Sheldrake „képző okságnak” is: „a formatív okság hipotézise szerint egy rendszer formája a korábbi hasonló rendszerek kumulatív morfikus hatásától függ”; „A morfikus mezők nincsenek pontosan definiálva, hanem *valószínűségi struktúrák*, amelyek a korábbi hasonló formák statisztikai eloszlásától függenek.” [18] Rupert Sheldrake, *Morphic Resonance*, 94., 109. oldal. Ez még mindig nem magyarázza meg az új fajok megjelenését, ezt a kérdést Sheldrake nyitva hagyja.

Nem tudok részletesebben belemenni Sheldrake elméleteibe, de itt van a saját összefoglalója, *A múlt jelenléte című könyvből* :

emlékezzünk e területek hipotetikus tulajdonságaira a komplexitás minden szintjén: Önszerveződő egészek. Egyszerre van térbeli és időbeli aspektusuk, és a vibrációs vagy ritmikus tevékenység tér-időbeli mintázatait szervezik. Jellegzetes tevékenységformák és -mintázatok felé vonzzák a befolyásuk alatt álló rendszereket, amelyek létrejöttét megszervezik, integritását megőrzik. Azokat a célokat vagy

célokat, amelyek felé a morfikus mezők vonzzák a befolyásuk alatt álló rendszereket, attraktoroknak nevezzük. Azokat az útvonalakat, amelyeken a rendszerek általában elérik ezeket az attraktorokat, kreódáknak nevezzük. Összekapcsolják és koordinálják a bennük lévő morfikus egységeket vagy holonokat, amelyek viszont morfikus mezők által szervezett egészek. A morfikus mezők más morfikus mezőket is tartalmaznak bennük egy beágyazott hierarchiában vagy holarchiában. Valószínűségi struktúrák, szervező tevékenységük valószínűségi. Tartalmaznak egy beépített memóriát, amelyet egy morfikus egység saját múltjával való önrezonancia és az összes korábbi hasonló rendszer morfikus rezonanciája ad. Ez a memória kumulatív. Minél gyakrabban ismétlődnek meg bizonyos tevékenységi minták, annál megszokottabbá válnak.

A platonizmus és az organikus társadalom

Az európai kereszténység előtti gondolkodás talán legnagyobb eredménye az isteni Teremtő Intelligencia filozófiai koncepciója volt, amelyet gyakran Hagia Sophiaként, Szent Bölcsességként személyesítettek meg. Abban az időben a tudósok „filozófusok”, Sophia szerelmesei voltak, akik úgy gondolták, hogy **a kozmoszt megtervező és mozgósító Intelligencia megközelíthető az emberi intelligencia által, amelyben tükröződik.**

Platón, a filozófusok fejedelme úgy vélte, hogy az érzéki tapasztalatok világának minden megnyilvánulása archetipikus formák vagy **eszmék** tökéletlen tükröződése. Az Intelligens tervezés és a Sheldrake-féle Morphic Resonance segítségével Platón visszatérésének vagyunk tanúi. Ez egy általános tendencia a tudományban, ahol az energiamezők fogalmai váltják fel az anyagot. Werner Heisenberg, a kvantummechanika egyik alapítója ezt írta:

Ezen a ponton a modern fizika határozottan Platón mellett döntött. Mert az anyag legkisebb egységei valójában nem fizikai tárgyak a szó hétköznapi értelmében; formák, struktúrák vagy – Platón értelmében – eszmék, amelyekről egyértelműen csak a matematika nyelvén lehet beszélni. [\[19\] Idézi Rupert Sheldrake, *The Presence of the Past*.](#)

Óriási csúsztatás

Mivel Platón központi tézise az eszmék valósága, a platonizmust „idealizmusnak” nevezhetjük. Tág értelemben az idealizmus megerősíti egy másik világ létezését, amely valóságosabb, mint az anyagi világ, de fizikai érzékszerveink számára hozzáférhetetlen. **Az idealizmus az az elmélet, amely az elme elsőbbségét feltételezi az anyaggal szemben.**

Ezzel megkezdhetjük egy szerves politikai elmélet kialakítását. Egy közösség vagy nemzet csak akkor lehet szerves vagy holisztikus, ha saját élete van, *animája*, kollektív lelke, amely nemcsak testileg és társadalmilag, hanem lelkileg is **morfikus rezonanciában** egyesíti az embereket. Érdekes módon Herbert Spencer vont le az első szisztematikus összehasonlítást az egyes organizmusok és a társadalmak szerkezete között a „társadalmi szervezet” című cikkében. Megjegyezte, a biológiai szervezetekhez hasonlóan a társadalmi szervezetek is növekednek, és növekedésük során egyre bonyolultabbak és differenciálódnak. Mindkettő

egymástól függő mikroorganizmusokból áll. A civilizáció a társadalmi szervezetek legfejlettebb formája. [20] [Herbert Spencer, *Társadalmi statisztika: avagy az emberi boldogsághoz szükséges feltételek, és az első kidolgozása*, Appleton-Century-Crofts, 1888, p. 497, itt idézzük.](#)

A nyugati liberális társadalom implicit politikai elmélete az individualizmuson és a materializmuson, a holizmus és az idealizmus szöges ellentétein alapul. Az egyén a végső, valójában az egyetlen emberi valóság. Az individualista emberfelfogás először „kontraktualista” politikai elméletekhez vezetett Thomas Hobbestól kezdve (*Leviathan*, 1651). [21] [TD Weldon „mechanikus politikai elméleteknek” nevezte őket az 1947-es *Allamok és erkölcsök című könyvében, szemben az organikus elméletekkel*. vagy, *Private Vices, Publick Benefits* \(1714\) szerint a bűn az a nélkülözhetetlen motívum, amely a luxus társadalmát hozza létre, míg az erény haszontalan, vagy esetleg káros a köz jólétére. Aztán jött Adam Smith \(*The Wealth of Nations*, 1776\). Hobbeshoz hasonlóan azt feltételezve, hogy az emberi lényeket kizárólag a saját személyes haszon motiválja, Smith úgy gondolta, hogy a szabad verseny társadalmában mindenki önzésének összessége igazságos társadalmat hoz létre: „Minden egyén \[...\] csak a saját haszonra törekszik, és ebben is, mint sok más esetben, láthatatlan kéz vezeti, hogy olyan célt mozdítson elő, amely nem volt szándékában. Tudjuk az eredményt: a pénz nem egy sejtekből és szervekből álló társadalmi szervezet vére, hanem egy olyan társadalmi gépezet üzemanyaga, ahol az egyének nélkülözhető és felcserélhető részekre redukálódnak.](#)

Egy [közelmúltbeli esszében](#) Alexander Dugin a „nominalizmust” hibáztatja, azt a filozófiát, amely kihívás elé állította a platóni idealizmust (más néven „eszencializmust” vagy „realizmust”) azáltal, hogy tagadta az univerzálék létezését a XIV. „A nominalizmus megteremtette a jövő liberalizmusának alapjait, ideológiailag és gazdaságilag egyaránt. Itt az embereket csak egyéneknek tekintették, semmi másnak, és a kollektív identitás minden formáját (vallás, osztály stb.) el kellett törölni.” Dugin szerint [a nominalizmus okozta a legnagyobb kárt az „egyház kollektív identitásának” megsemmisítésével, amelyet „Krisztus misztikus testeként” értelmeztek.](#)

Ez igaz, de az Egyház természetfeletti, nem természetes organizmus. Kizárólagosságával pedig hozzájárult más holisztikus rendszerek aláásásához. Az ötödik század elején a keresztény költő, Prudentius tiltakozott a Róma védelmező „zsenijének” járó tisztelet ellen, tagadva, hogy az ilyen „szellemnek” a legcsekélyebb valósága is lenne. Ahogy Edward Gibbon látja, a keresztények okozták a Római Birodalom bukását azáltal, hogy „a közjólét iránti hanyag, sőt bűnöző figyelmen kívül hagyták Isten városát”. [22] [Edward Gibbon, *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*, idézi Catherine Nixey, *The Darkening Age: The Christian Destruction of the Classical World*, Houghton Mifflin Harcourt, 2018, p. 31.](#) [A kereszténység a pogány hőst, aki életét áldozza közösségéért, a szenttel váltotta fel, aki lemond a családi kötelekeiről és meghal a hitvallásáért, vagy éhezeti magát a sivatagban! Kinek van szüksége Szent Antalra vagy Szent Ignácra? Általánosan elfogadott, hogy a kereszténység az emberi lélekről alkotott egalitárius, atomista felfogásával és az egyéni üdvösségre összpontosítva individualizmust, majd később modern demokráciát szült: az „egy üdvösség személyenként” helyett az „egy szavazat személyenként”. \[23\] \[Louis Dumont, *Esszék az individualizmusról: Modern ideológia antropologikus perspektívában*, University of Chicago\]\(#\)](#)

[Press, 1992, 23-59.](#)

Szóval én a keresztény faji realisták mellett vagyok, hogy „Krisztus kardjával” harcoljanak, de az az elképzelés, hogy a fehér embereknek vissza kell fordulniuk a keresztény hithez, hogy kollektíven megmentsek magukat, veszélyes téveszme. Akár a Ghost Dance-t is eljátszhatjuk.

Weston La Barre antropológus a szellemtáncot használta annak az elméletnek a szimbólumaként, amely szerint a halott ősökkel való kapcsolat a hagyományos társadalmak alapja (*The Ghost Dance: The Origins of Religion* , 1970). Ez elgondolkodtató.

De hadd emeljek ki egy másik tanulságot a koncepcióból: a Ghost Dance-szel az amerikai őslakosok megpróbálták varázslatos véget vetni saját népirtásuknak. A megmozdulás a Wounded Knee mészárlásával ért véget. Tíz nappal korábban Lyman Frank Baum, a dél-dakotai *Aberdeen Saturday Pioneer* szerkesztője (és a *The Wizard of Oz* leendő szerzője) ezt írta:

A Vörösbőr előkelősége kialudt, és kevesen maradtak, az a falka nyafogó káromkodók, akik megnyalják az őket sújtó kezét... A fehérek a hódítás törvénye és a civilizáció igazságszolgáltatása szerint urai az amerikai kontinensnek és a legjobb biztonságot nyújtják. a határ menti települések közül a néhány megmaradt indián teljes megsemmisítésével lesz biztosítva. Miért nem a megsemmisítés? Dicsőségük elfutott, lelkük megtört, férfiaságuk eltűnt; jobb, ha meghalnak, mint hogy úgy éljenek, mint azok a nyomorult nyomorultak, akik ők.” [24] Idézett: [David E. Stannard, *American Holocaust: The Conquest of the New World*, Oxford UP, 1992, p. 126.](#)

Cserélje le a „Redskins”-et „whites”-re, a „Whites”-t pedig a „Jews”-re, és úgy látja a fehér amerikaiak jövőjét, ahogy egyesek szeretnék. A két forгатókönyv között minden bizonnyal karmikus kapcsolat van: a kollektív sors kollektív felelősséget jelent. Az indiánok kiirtása, akiket nem lehetett rabszolgává tenni, és afrikaiak embertelenül millióinak behozatala átkot hozott a fehér civilizációra. Jahve talán arra készítetted téged, hogy megtedd (Schopenhauer a nyugati barbárságot a judaista szellemre okolta), és Jahve most arra kötelez téged (minket), hogy fizessünk érte.

[A transzgenerációs faktor](#)

De még nem állunk készen a Szellemtáncre. A fehérek az életükért, identitásukért, méltóságukért, szólásszabadságukért, törvényes vezetői helyükért fognak küzdeni. Nagyon nehéz idők következnek.

Ismerjük ellenségünk erejét: a zsidók – írta Martin Buber – a vért „lényük legmélyebb, legerősebb rétegévé teszik”. A zsidó észreveszi, „milyen összefolyó vér hozta létre őt. [...] A nemzedékek halhatatlanságában a vér közösségét érzékeli” [25] Idézi [Brendon Sanderson Geoffrey Cantor és Mark Swetlitz zsidó hagyományáról és a darwinizmus kihívásáról szóló recenziónjában](#), a *The Occidental Observer*-ben. (erről bővebben az „Izrael mint egy ember” című cikkemben). Gyengénk az individualizmus. A vérérzékünk gyenge. A legtöbb fehér számára maga a szó nem idéz semmi mást, mint ami meghosszabbítja nyomorúságos egyéni életét. Hol máshol lehet vért venni, mint Amerikát?

Ha van igazság abban az élettudományban, amelyet itt bemutatam, akkor van egy tanulság is, egy filozófiai út, hogy megszabaduljunk az individualizmustól, és elkezdjük hallgatni belső genetikai énkre. **Bizonyos értelemben Dawkins metaforájának megvan a maga értéke, ha csak hozzáadjuk a hiányzó spirituális dimenziót. A gének – írja – „létrehoztak minket, testet és elmét; és ezek megőrzése létünk végső indoka.”** [\[26\] Azon tűnődöm egyébként, hogy Dawkins hogyan indokolja, hogy három házasságból csak egy gyerek legyen. Okosabb a génjénél?](#) De a „megőrzés” rossz fogalom: *megosztoda* génjeid, amikor párosodsz; összekevered a véredet, a származásodat egy másikkal. Ez a legmagasabb emberi felelősség. A genetikai örökség a nemzetek igazi gazdagsága. Valamikor egyébként volt egy európai mozgalom, amely teljes egészében ezen az elképzelésen alapult: most, hogy az amerikaiak elpusztították, olvashatnak róla [Johann Chapoutot, *The Law of Blood: Thinking and Acting as a Nazi* \(2018\).](#)

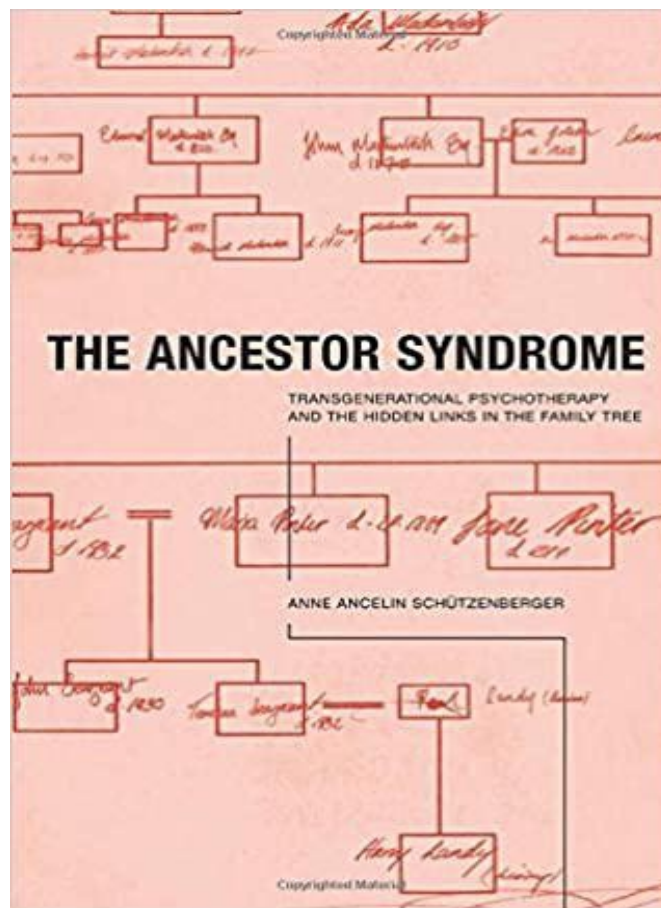
Legfőbb identitásunk, akár tetszik, akár nem, az, hogy mindannyian a családfák tagjai vagyunk. Liberális gondolkodásunk talán mást mond, de a vér nem hazudik. Őseink bennünk élnek. Néha harcolnak bennünk; Gondoljunk csak a faji háborúra, amely egy vegyes származású ember fejében zajlik, de mindig feketének azonosították, soha nem fehérnek.

Valószínűleg az idős kor kiváltsága ráébredni, hogy pszichológiánkat és sorsunkat mennyire formálta genealógiánk. A nyolcvanas éveiben járó Carl Jung azt mondta:

Nagyon erősen érzem, hogy olyan dolgok vagy kérdések hatása alatt állok, amelyeket szüleim, nagyszüleim és távolabbi őseim hiányosan és megválaszolatlanul hagytak. Gyakran úgy tűnik, mintha egy családon belül lenne egy személytelen karma, amely a szülőkről a gyerekekre száll át. Mindig is úgy éreztem, hogy olyan kérdésekre kell válaszolnom, amelyeket a sors vetett fel ősapáimnak, és amelyekre még nem kaptak választ, vagy mintha be kellene fejezmem, esetleg folytatnom azokat a dolgokat, amelyeket az előző korok befejezetlenül hagytak. Nehéz meghatározni, hogy ezek a kérdések inkább személyesek vagy inkább általános (kollektív) jellegűek. Nekem úgy tűnik, hogy ez utóbbi a helyzet. [\[27\] Carl Jung, *Memories, Dreams, Reflections*, felvétele és szerkesztése: Aniela Jaffé \(1963\), Vintage könyvek.](#)

A transzgenerációs pszichológia sok meglepő megerősítést adott Jung intuíciójára. Az egyik úttörő Boszorményi-Nagy Iván volt, aki érték-, adósság- és érdemrendszer alapján dokumentálta azokat a „láthatatlan hűségeket”, amelyek tudattalanul összekötnek bennünket őseinkkel és alakítják sorsunkat. [\[28\] Ivan Boszormenyi-Nagy, *Invisible Loyalties: Reciprocity in Intergenerational Family Therapy*, Harper & Row, 1973.](#) Vincent de Gaulejac francia szociológus „genealógiai zsákutcákról”, a következő típusú neurotikus csomókról beszél: „Nem akarok az lenni, aki vagyok.” Az az egyén, aki megpróbál elszakadni a családjától, „még akkor is túlzottan meghatározott marad a rokonságtól, amely rákényszeríti magát, még akkor is, ha azt gondolja, hogy megszökik onnan”. [\[29\] Vincent de Gaulejac, *L'Histoire en heritage. Roman familial et trajectoire sociale*, Payot, 2012, 141–142., 146–147.](#) A témáról szóló francia bestsellert Anne Ancelin Schutzenberger „pszichogeneológus” írta, és az [*ősök szindróma: Transzgenerációs pszichoterápia és a családfán a rejtett linkek*](#). (Routledge, 1998). Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy egy pszichogeneológiáról szóló szemináriumon

találkozhattam a szerzővel. A téma személyes okokból régóta foglalkoztat. Olyan családban nőttem fel, akit a „családi titkok” egyike kísért, amelyek rejtélyes módon transzgenerációs neurózisokat idéznek elő. Amikor több évtizedes találgatások után végre rájöttem, hogy mi is ez, kezdtem megérteni, hogy a „páron kívüli apaságot” (az antropológiai szakkifejezést) miért tekintik komolyan romboló tényezőnek a legtöbb civilizált társadalomban ([de nem a himbák számára](#)).

- Az antropológia azt tanítja, hogy a vér és a házastársi kapcsolatok összetett hálózata, amely minden embert születésétől haláláig körülvesz (amit Lewis H. Morgan 1871-ben „rokonsági és rokonsági rendszereknek” nevezett), minden társadalom jellegzetes struktúráját alkotja. A római világból örökölt ősi rokonsági rendszerünk darabokra szakadt. Akár meg akarjuk menteni a civilizációkat, akár egy újra készülünk, talán azon kell dolgoznunk, hogy a klánt alulról építsük vissza. Egy új klánkultúra felépítése nagy kihívás, mert a klán csak természetes hierarchiák alapján tudja fenntartani magát, amely ütközik demokratikus és kereskedelmi „értékeinkkel”.

De ha prioritásként kezeljük a nagy, erős, egészséges, fenntartható családok építését, jó férfiak és nők származnak belőlük – talán hősök. Van, aki elbukik, van, akit megölnek, de emléküek élni fog, és újak jönnek. Erről eszembe jut valami, amit Laurence Leamer írt a Kennedyekről:

Joseph P. Kennedy egy nagyszerű dolgot hozott létre az életében, ez pedig a családja. [...] Joe azt tanította, hogy a vér uralkodik, és bízniuk kell egymásban, és ki kell merészkedniük egy árulásokkal és bizonytalanságokkal teli veszélyes világba, mindig visszatérve a család szentélyébe. [30] Laurence Leamer, *Camelot fiai: Egy amerikai dinasztia sorsa*, HarperCollins, 2005.

Laurent Guyénot, Ph.D. a [Yahweh to Sion: Féltékeny Isten, kiválasztott emberek, ígéret föld... Civilizációk összecsapása, 2018 és JFK-9/11: A Deep State 50 éves éve, 2014 \(tiltott az Amazonról\)](#). Néhány korábbi Unz Review -cikket összegyűjtött az [„A mi Istenünk a te Istened is, de minket választott”](#): Essays on Jewish Power című kiadványban .

Megjegyzések

[1] Darwin Falconerhez 1862-ben, idézi Stephen Jay Gould, *The Structure of Evolutionary Theory*, Harvard UP, 2002, p. 2. Darwin hozzátette (de tévedett): „de azt várom és remélem, hogy a keret állni fog.” Igaz, hogy a „csoportos szelekció” fogalmát maga Darwin vezette be a *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex* (1871) című művében, de ez nem változtat azon a tényen, hogy a darwinizmussal összeegyeztethetetlen, legalábbis neodarwinizmus.

[2] Bernard Shaw, a *Vissza matuzsálemhez* (1921) előszava, a www.gutenberg.org oldalon.

[3] Érdekes módon Darwin így panaszkodott az [önéletrajzában](#) : „Úgy tűnik, az elmém egyfajta gépezetgé vált, amely általános törvényeket köszörül ki a tények nagy gyűjteményéből” (144. o.).

[4] Henri Bergson, *L'Évolution créatrice*, idézi: Rupert Sheldrake, *The Presence of the Past: Morphic Resonance and the Habits of Nature*, Icon Books, 2011

[5] Arthur Koestler, *The Ghost in the Machine* (1967), idézi Rupert Sheldrake, *The Science Delusion: Freeing the Spirit of Enquiry*, Coronet, 2012.

[6] Idézi Rupert Sheldrake, *The Science Delusion*.

- [7] Michael Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, S&S International, 2006, p. 46.
- [8] Michael Behe, *Darwin fekete doboza* , p. 37.
- [9] Stephen Meyer, *Darwin's Doubt : Az állatok életének robbanékony eredete és az intelligens tervezés esete*, HarperOne, 2013, p. 177.
- [10] Stephen C. Meyer, *Darwin kétsége* , p. 168.
- [11] Stephen C. Meyer, *Darwin kétsége* , p. 170.
- [12] Stephen C. Meyer, *Darwin kétsége* , p. 159.
- [13] Rupert Sheldrake, *The Science Delusion*.
- [14] Rupert Sheldrake, *The Presence of the Past: Morphic Resonance and the Habits of Nature*, Icon Books, 2011.
- [15] Rupert Sheldrake, *Morphic Resonance: The Nature of Formative Causation*, Park Street Press, 2009, p. 9.
- [16] Rupert Sheldrake, *Morphic Resonance*, 111-112.
- [17] Rupert Sheldrake, *A múlt jelenléte*.
- [18] Rupert Sheldrake, *Morphic Resonance*, 94., 109. o.
- [19] Idézi Rupert Sheldrake, *The Presence of the Past*.
- [20] Herbert Spencer, *Társadalmi statika: avagy, az emberi boldogsághoz elengedhetetlen feltételek, és az első kidolgozása* , Appleton-Century-Crofts, 1888, p. [497](#), [itt](#) idézzük .
- [21] TD Weldon „mechanikus politikai elméleteknek” nevezte őket, szemben az organikus elméletekkel, az *Államok és erkölcsök*, 1947-ben.
- [22] Edward Gibbon, *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire* , idézi Catherine Nixey, *The Darkening Age: The Christian Destruction of the Classical World*, Houghton Mifflin Harcourt, 2018, p. 31.
- [23] Louis Dumont, *Esszék az individualizmusról: Modern ideológia antropologikus perspektívában*, University of Chicago Press, 1992, 23-59.
- [24] Idézett: David E. Stannard, *American Holocaust: The Conquest of the New World*, Oxford UP, 1992, p. 126.
- [25] Idézi Brendon Sanderson Geoffrey Cantor és Mark Swetlitz *zsidó hagyományáról és a darwinizmus kihívásáról szóló recenziójában*, a [The Occidental Observerben](#) .
- [26] Azon tűnődöm egyébként, hogy Dawkins hogyan indokolja, hogy három házasságból csak egy gyerek legyen. Okosabb a génjénél?
- [27] Carl Jung, *Memories, Dreams, Reflections*, felvétele és szerkesztése: Aniela Jaffé (1963) , Vintage Books.
- [28] Boszormenyi-Nagy Iván, *Láthatatlan loyalties: Reciprocity in Intergenerational Family*

Therapy, Harper & Row, 1973.

[29] Vincent de Gaulejac, *L'Histoire en heritage. Roman familial et trajectoire sociale*, Payot, 2012, 141–142., 146–147.

[30] Laurence Leamer, *Camelot fiai: Egy amerikai dinasztia sorsa*, HarperCollins, 2005.